

Katie

Salainen puutarha

Kannattaako avata
ovi rakkaudelle?

Fforde

BAZAR

A decorative illustration in black ink on a white background. It features a large rose at the top center, a bird in flight to its right, and a garden scene below. The garden scene includes a trellis with a heart-shaped gate, various flowers, and another bird in flight. The text 'Katie' and 'Iforde' is written in a large, elegant, black cursive font, with the illustration elements integrated around the letters.

Katie
Iforde

Salainen puutarha

Suomentanut Siiri Hornsby

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Siiri Hornsby
Englanninkielinen alkuteos *A Secret Garden*
© Katie Fforde Ltd, 2017
Kannen suunnittelu Satu Kontinen

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-899-4

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Kaikille naisille, jotka
harrastavat puutarhanhoitoa.

Kiitokset

Kuten tavallista, yhden kirjan luominen vaatii melkein yhtä monta ihmistä kuin tuplaleveän tilkkutäkin ompelu tilkkuja. On hyvin todennäköistä, että unohdan mainita jonkun tai esitän jonkin asian väärin, ja pyydän syvästi anteeksi molempia erheitä. Ne eivät ole tahallisia, vaan johtuvat surkeasta muististani. Mutta alla luettelen ihmiset, joita en unohtanut ja joita kiitän vilpittömästi heidän tarjoamastaan avusta ja inspiraatiosta.

Kaikki, jotka ovat olleet mukana järjestämässä Rodboroughin Real Gardens and Sculpture Trail -tapahtumaa. Totta kai meidän oli päästävä kirjaan!

Alan Ford, joka tutustutti minut urhoolliseen ja inspiroivaan Pascal Mychalysiniin, Gloucesterin tuomiokirkon kivenhakkaajamestariin.

Marion Mako ja Tim Mowl, jotka ovat puutarhahistorioitsijoita ja erittäin viihdyttävää lounasseuraa.

Ori Hellerstein, artesaanileipuri, jolta kuulin kolmivaihesähköstä ja myös leipäaiheisemmista seikoista.

Sarah Watts, puutarhasuunnittelija ja ehtymätön tiedonlähde.

Tortworth Plantsin Tim Hancock ja Rebecca Flint sekä Special Plants Nurseryn Derry Watkins.

Gloucesterin tuomiokirkon opas Sue Devine, jonka tiedoilla täyttäisi lukuisia kirjoja.

Upean kirjailijan ja ystäväni Jo Thomasin veli Richard Davis, joka tietää paljon vedonlyönnistä ja siitä, miten joku joskus oikeasti voittaa!

Tutkija, tohtori Annie Grey ja hänen tiiminsä ihanasta ohjelmasta *Victorian Bakers*, joka käsittelee historiallista leivontaa ja osaltaan inspiroi tämän kirjan syntyä.

Upea Centuryn tiimini – Selina Walker, Georgina Hawtrey-Woore, Aslan Byrne, Chris Turner ja Sarah Ridley sekä Charlotte Bush tiimeineen.

Upea agenttini Bill Hamilton. Kirjallisuusagenttien kermaa.

Kustannustoimittajani Richenda Todd, joka on arvoltaan tuplasti painonsa verran rubiineja.

Kaikille kirjailijaystävilleni, jotka kannustavat minua eteenpäin: kiitos.

1. luku

PHILLY YRITTI REPIÄ ROUDARINTEIPPIÄ hampaillaan mutta epäonnistui ja ähkäisi turhautuneena. ”Antaisitko ne leikkurit, Iso”, hän pyysi. Tuuli tunkeutui takinhihoihin paljon koleampana kuin huhtikuussa olisi uskonut. Ellei pensasaitojen juurilla olisi kasvanut esikkoja eikä Phillyn kasvihuoneessa olisi ollut hyödettyjä kukkasipuleita istutuskoreissaan, olisi voinut olla helmikuu.

Phillyn isoisä pudisti päätään. ”Saksia tuo vaatii, tai veistä. Anna kun minä.” Hän veti esiin linkkuveitsen, jota kantoi aina mukanaan, ja leikkasi teipistä pätkän.

Philly paikkasi teipillä kasvutunneliin tulleen reiän ja syytäsi muovia mahdollisten muiden repeämien varalta. ”Jos sää-tiedote pitää paikkansa, täytyy varmistaa, ettei viima pääse sisään.”

”Lapsikulta”, isoisä sanoi. ”Tarvitset uuden kasvutunnelin. Mikset anna minun ostaa sellaista?”

Tunneli näytti nyt niin tuulenkestävältä kuin suinkin oli mahdollista, ja Philly antoi veitsen takaisin isoisälle. ”Onko tämä keskustelu pakko käydä joka ikinen päivä? Eikö kerran viikossa riittäisi?”

”Älähän nyt. Ilmassa on myrskyä, ja tuo vanha höskä saattaa repeytyä riekaleiksi. Miten rakkaille salvioillesi sitten käy?”

Philly nyökkäsi. ”Silpuksi ne kai menevät. Mutta ei kasvu-tunnelia nyt enää ehdi vaihtaa.” Hän hymyili tietäen, että tätä väittäilyä isoisä ei voittaisi.

”Mutta uusi puhuri ehtii kyllä iskeä. Huhtikuuhan on kuukausista julmin, kuten sanotaan. Se saattaa hyvinkin heittää tänne vaikka hurrikaanin.” Isoisä oli yhtä jääräpäinen kuin hänkin.

Philly lasi kätensä isoisän käsivarrelle. ”Iso-rakas, olen sinulle velkaa jo muutenkin enkä halua kasvattaa taakkaa enää yhtään. Sinnittelen vanhalla tunnelilla, kunnes saan tienattua rahat uuteen.”

Isoisä naksautti kieltään, mutta ei väittänyt vastaan. Hän ei nähtävästi kuitenkaan aikonut antautua vaan vetäytyi vain hiomaan taktiikkaa. ”Mennäänpä sitten sisään teelle. Kakkuakin on.”

Philly piristyi. ”Mikäs meni vikaan tällä kertaa? Unoh-tuiko pähkinäkakusta pähkinät?”

”Kakku paistui vähän liikaa”, isoisä sanoi. ”Tai siis se paloi, niin kuin ennen vanhaan sanottiin.”

Philly hämmästyi. ”Ai ihan poroksi vai?”

”No, ei sentään. Mutta laatu ei ole myyntikelpoista.”

Phillyä nauratti. ”Eihän siinä sitten mitään. Mutta jos mal-tat odottaa hetken, voisin sitoa ensin kukkakimput ja tarkistaa, mitkä sipulit ovat tarpeeksi pitkällä torimyyntiin. Siinä ei mene kauan, olen jo kerännyt kimpputarpeet valmiiksi. Ja sitten pitää vielä hoitaa se puhelu. En tiedä, muistatko, mutta kotiväellä on sunnuntaina jotkut juhlat, joten soittelemme-kin aikaisemmin. Voidaanko syödä puhelun jälkeen?”

”Ilman muuta. Panen perunat kiehumaan. Syödään kak-kua sitten jälkiruoaksi.”

”Sopii!” Philly antoi isoisälle pusun poskelle ja otti hänet käsikynkkään. Isoisä suuntasi talolle ja Philly yhdelle ulkorakennuksista. Tuleva puhelu hirvitti häntä. Hänellä ei ollut vanhemmilleen mitään uutta kerrottavaa, ei ainakaan mitään, mikä saisi heidät rauhoittumaan ja lopettamaan nalkutuksen siitä, että hänen pitäisi palata kotiin Irlantiin, vaikka isoisä pitäisi sitten jättää tänne Englannin puolelle.

Phillyllä ei ollut aikomustakaan luopua seikkailusta, jolle hän ja isoisä olivat kolme vuotta aiemmin lähteneet. Isoisä oli sattunut huomaamaan netissä myytävänä pientilan, joka oli jostain syystä puhutellut häntä, vaikka hän oli alun perin etsiskellyt taloa, jossa olisi muutaman auton mentävä talli. Philly oli mennyt isoisän mukaan katsomaan tilaa, ja hänkin oli rakastunut siihen ensinäkemältä. Tontti oli reilun hehtaarin kokoinen, ja pihapiirissä oli monta ulkorakennusta ja jopa pari vanhaa kasvutunnelia. Se oli Phillylle otollinen paikka kasvattaa kukkia ja ottaa selvää, kestäisikö hänen elinikäinen unelmansa taimitarhurin ammatista tosielämän tenkkapoita.

Tilan päärakennus oli ränsistynyt rahareikä, sitä ei käynyt kiistäminen, mutta Phillyä ja isoisää ei haitannut asua talvisin suuressa tupakeittiössä ja sulkea muut huoneet pois käytöstä. Ja isoisän oli lopullisesti valloittanut yhdestä autotallista löytynyt ruosteinen Alvis-merkkinen autonrämä. Hän olisi muuttanut Englantiin yksinkin, sillä hän halusi kipeästi löytää itselleen uuden projektin ja päästä kauas perheestään, jotta ei vaipuisi yksinäisyyteen vaimonsa kuoleman jälkeen. Mutta kun Philly, joka oli ensin tullut vain asunto-näyttöseuraksi, oli sanonut haluavansa mukaan, oli ollut suorastaan mahdotonta olla tarttumatta tilaisuuteen.

Oli oikea irlantilainen onnenpotku, ettei tila ollut joutunut rakennuttajien armoille. Myyntisopimuksessa oli ehto, jonka mukaan kiinteistö tuli pitää maataloustarkoituksessa eikä ulkorakennuksia ollut lupa muuttaa asuttaviksi, ei edes lomamökeiksi. Iäkäs myyjä oli varmistanut, ettei tila joutuisi hänen kannaltaan vääriin käsiin.

Lisäksi myyjä oli heti ensi näytöllä tykästynyt Phillyyn ja hänen isoisäänsä. Hän oli kutsunut heidät talonrotiskoonsa, tarjonnut teetä pinttyneistä mukeista ja vaatinut istumaan. Koska muutakaan vaihtoehtoa ei ollut, Philly ja isoisä olivat vajonneet sohvaan, jonka koostumus muistutti suota. Siinä istuvien oli vaikea päästä liikkumaan, joten myyjällä oli ollut otollinen tilaisuus tentata tietoja heidän aikeistaan. Kun he tunnustivat, että olivat pakenemassa hyvää tarkoittavaa mutta määräilevää ja perinteitä kunnioittavaa perhettään, myyjä oli päättänyt hyväksyä juuri heidän tarjouksensa siitä huolimatta, että se ei ollut suurin. (Kuten myyjä heille myös kertoi.) Hän suunnitteli muuttavansa myyntirahojen turvin joki-laivaan loppuelämäkseen.

Myyjä oli pyytänyt, ettei talosta tehtäisi liian modernia ja keskiluokkaista, mikä sopikin heille hyvin. Pyynnön noudattaminen ei tuottanut minkäänlaisia ongelmia, vaikka se ei ollutkaan laillisesti sitova – niin vain oli, että kaikki ylimääräinen raha kului talon suojaamiseen ankarimmilta sääolosuhteilta.

Nyt, kolme vuotta myöhemmin, tilanne ei juuri ollut muuttunut. Mutta edes kova raadanta ja mukavuuksien puute (tai Phillyn järkyttyneen äidin sanoin ”kohtuuton kurjuus”) eivät olleet särkeneet heidän unelmiaan.

Ei kestänyt kauankaan, kun Philly oli saanut aikaiseksi parikymmentä pientä kukkakimppua, jotka hän kokosi sekalaisiin astioihin: hillopurnukoihin, peltitölkkeihin ja jogurttipurkkeihin. Vaikka astiat olivatkin rustiikkisia, ne olivat saaneet pienen kasvojenkohotuksen kunnan kuurauksen ja maalin muodossa ja näyttivät nyt kuin uusilta eivätkä siltä, että ne oli kaivettu esiin pihalla olleesta korkeasta roskakasasta. (Mistä ne siis olivat peräisin.) Tarvittiin vain pala kukkasientä, muutama leikkovihreä (Philly rakasti keväisiä tuoreenvehreitä lehtiä), erilaisia tulppaaneja, tummaa loistokevätesikkoa ja pari kukkivaa oksaa, ja tuloksena oli rentoja kukka-asetelmia, jotka menivät torilla aina kuin kuumille kiville. Sitten Philly kokosi monta purkillista versoneita kukkasipuleita, sinililjoja, valkoisia ja sinisiä helmililjoja ja myöhään kukkineita tetenarsisseja, joista saisi upean pöytäkoristeen kenen tahansa kattaukseen. Hänen luomuksensa olivat suosittuja illalliskutsuille suuntaavien ostajien keskuudessa. Hän keräsi myös isoja nippuja pensasaitojen ja pienten puiden oksia, joista oli erityistä hyötyä kukkasommittelijoille. Philly nakitettiin joskus tekemään kukkakoristeita kirkkoon, ja hän tiesi, että siisteinä pidettävistä puutarhoista oli vaikea löytää asetelmiin tarpeeksi leikkovihreitä. Niinpä hän oli päättänyt tarjota niitä itse. Kimput ja viherniput olivat teoriassa vain lisätienestii hänen virallisten tuotteidensa eli kukkasipuleiden ohessa, mutta nyt hän tuli ajatelleeksi, etteivät sipulit myyneet läheskään yhtä hyvin. Suurin osa tuotoista tuli kaikesta muusta.

Kun kimppuja oli sen verran, että Philly saisi torikojusta kauniin ja taskuunsa ylimääräisen viisikymppisen, hän palasi talolle odottaen jo innolla pääsevänsä lämmittelemään. Sen jälkeen hän puhuisi äitinsä kanssa.

Puhelin soikin tarkalleen kello kuudelta.

”Hei, kultaseni, miten sujuu?” Marion Doyle kysyi osaa-matta taaskaan peittää kuopuksestaan kantamaansa huolta.

”Hyvin täällä menee, äiti, usko jo. Mitäs pojat?” Phillyllä oli kaksi isoveljeä, jotka sopivat Marionin kunnollisuus-käsitykseen paremmin kuin hän.

”Hyvin hekin voivat. Ahkeroivat kovasti. Mutta kerro nyt omia kuulumisiasi.”

Äidin utelu oli aina hieman epämurkavaa. ”No, minulla on paljon myytävää huomisen markkinoille. Ja nyt kun on kevät, siellä pyörii varmasti paljon turisteja ja kakkoskotilaisia, jotka haluavat piristää puutarhojaan.”

”Entä isoisäsi? Vieläkö hän harrastaa – tuota noin – sitä leipomista?” Phillyn äidin maailmassa miehet eivät leiponeet.

”Kyllä vain, ja hän on siinä huippu. Olisit vain ylpeä hänestä.”

”Olenhan minä, mutta on se silti vähän omituista. Syytän sinua, Philomena. Tutustutit Seamusin siihen ohjelmaan.”

Philly nauroi ja kieltäytyi pyytämästä anteeksi. ”Pakko myöntää: en olisi arvannut, että *Koko Britannia leipoo* saa Ison hurahamaan leivontaan, mutta hän on tosi taitava! Tori-asiakkaat nimenomaan odottavat, että hän on lauantaiaamuisin paikalla. Hän tekee tilaustöitäkin”, Philly lisäsi ylpeänä.

Äiti huokaisi. ”No, kai sekin on parempaa kuin sen vanhan autonromun rassaaminen, mutta leivonta ei vain ole kovin miehekästä puuhaa.”

”Onhan”, Philly sanoi, vaikka tiesi, ettei saisi äidin päätä kääntymään. ”Ja talviaikaan se on muutenkin parempi har-rastus. Keittiössä on paljon lämpimämpää kuin autotallissa.”

”Ja se keittiökin vielä, kulta! Onko siellä leipominen edes hygieenistä?”

”Äiti, et ole käynyt meillä kertaakaan ekan visiitin jälkeen. Et ole nähnyt, miten ammattimaisen hygieniatason ruoanlaittopaikka keittiöstä on tullut.”

Marion ei vastannut. Hän yritti selvästi pidättäytyä sanomasta jälleen kerran, että viis siitä, kuinka paljon keittiölle oli tehty, talo ei silti ollut asuttavassa kunnossa, varsinkaan Seamusin ikäiselle miehelle. Mutta äiti luultavasti tiesi, ettei moista kommenttia otettaisi hyvällä vastaan, ja kysyi sen sijaan: ”No, oletkos sinä jo löytänyt poikaystävän?”

Vaikka oli huojentavaa, ettei äiti ollut alkanut taas jankuttaa kylmän talon haittavaikutuksista isoisälle, tämäkään puheenaihe ei ollut erityisen mieltäylentävä. ”En ole, äiti! Kuten en ollut viime viikollakaan!”

Äiti huokaisi taas. ”Mutta tapaatko sinä missään muita nuoria, joissa olisi poikaystäväpotentiaalia, kun asut siellä keskellä ei mitään?” Marion ei juuri arvostanut mukavaa pikkukaupunkia, jonne oli pientilalta alle viiden kilometrin matka.

”En tällä hetkellä.” Sentään edes tästä Philly oli äidin kanssa samaa mieltä. Samanikäisten poikien seura olisi kiva juttu. Edes yhden. Torilla vastapäistä juustokojua pyöritti eräs nuori mies, mutta aina kun heillä oli tarvetta juustolle, Phillyä alkoi ujustuttaa niin, että hän pani isoisän hoitamaan ostokset. Sitä hän ei kuitenkaan aikonut tunnustaa äidille. ”Ajattelin kysellä pubista, tarvitaanko siellä henkilökuntaa”, hän jatkoi. ”Siellä ainakin tapaisi muita nuoria.”

Marion naksautti kieltään mutta ei sanonut mitään. Hänellä oli vielä yksi piikki pistettävänä ennen kuin hän sanoisi

suorat sanat siitä, mitä mieltä olisi, jos tytär työskentelisi pubissa. Hän häidin tuskin hyväksyi sitäkään, että Philly teki toisinaan tarjoilijanhommia tasokkaassa pitopalvelussa. ”Muista sitten, että sinulla on täällä mukava poika odottamassa.”

”Äiti, ei hän minua odota. Hänellähän on ihana tyttöystävä.” Poika oli ollut suloinen ja turvallinen lapsuudenihastus, mutta ei mikään seikkailunhaluinen riskinottaja. Nykyään hänellä oli hyvä ja vakaa työ vanhempiensa toimistotarvikeyrityksessä.

”Hän jättäisi sen tytön, jos sinä tulisit kotiin.”

”Mikä poikaystävä se sellainen sitten olisi? Muuten, miten sinulla ja isällä menee?”

”Täällä on kaikki hyvin. Kunhan vain olemme huolisamme teistä kahdesta rämäpästä.”

Philly nauroi. ”Ei kyllä tarvitse. Eikä meitä oikein voi rämäpäiksi kutsua. Iso on kunniallinen seitsemänkymppinen ja minäkin olen jo suojaikärajan ylittänyt.”

”Olet kaksikymmentäkolme! Se ei ole mikään maailman vastuullisin ikä.”

”Minkä ikäinen sinä olitkaan, kun menit isän kanssa naimisiin?” Koska Philly tiesi jo vastauksen, hän tunsu tehneensä ottelun voittomaalin.

”No olkoon, olin vasta yhdeksäntoista, mutta hyvin kypsä ikäisekseni, ja sinä olit vain kaksikymmentä, kun –”

”Kyllä me täällä pärjäämme, äiti”, Philly keskeytti. ”Tiedän sen. Minä kokeilen tarhurin uraa ja Iso on onnellinen. Mitä muuta voisit edes toivoa?”

”Että tulisitte molemmat takaisin Irlantiin! Mutta tiedän, että se on turha toivo.” Marion huokaisi. ”Hyvä, että olette tyytyväisiä. Ja tulkaa taas pian käymään.”

Torilla oli seuraavana päivänä vielä enemmän vilskettä kuin yleensä. Kojut levittäytyivät kerran viikossa kaupungin keskustaan vanhojen, herttaisten rakennusten lomaan. Kaupungin näyttävin nähtävyys oli ikivanha luostari, joka oli melkein yhtä kookas kuin tuomiokirkot ja jossa paikallinen seurakunta yhä kokoontui. Tällä hetkellä sen julkisivua hallitsi mittari, joka näytti, kuinka paljon rahaa kirkon korjaustöihin piti vielä kerätä, mutta siitä huolimatta vaikutelma oli kaunis.

Nyt kun oli tullut kevät – ainakin kalenterin jos ei säätilan mukaan – maaseudulle oli alkanut saapua Lontoossa talvehtineita loma-asuntojen omistajia, jotka halusivat päästää laittamaan mökkejään. Tori oli myös hyvä kohde, jonne tuoda vierailevia ystäviä, ja koska sieltä sai lähes kaiken, mitä viikonloppukestittämiseen saattoi suinkin tarvita ja vieläpä idyllisen ekologisesti, kuhinaa oli paljon. Kenties ihmiset ajattelivat, että kakkoskodin omistaminen oli hyväksyttävämpää, jos lomillaan tuki paikallisia yrityksiä. Phillyllä ja hänen isoisällään ei ollut valittamista, sillä hekin hyötyivät siitä. Kojulla kävi asiakkaita melkein sulkemisaikaan asti. Juustokojun roikkuvatukkainen poika, johon Philly oli iskenyt silmänsä, oli myös paikalla, ja hänkin näytti tekevän hyvää tiliä.

Philly ja isoisä olivat aikeissa panna pillit pussiin, kun kojulle tuli pitkä ja kaunis keski-ikäinen nainen, jonka punainen polkkatukka oli tyylikkävillä laineilla.

”Ehdinpäs!” nainen sanoi. ”Minun on pakko saada kakkua. Ja kukkia.”

”Hei, Lorna”, Philly sanoi. ”Kääräisen sinulle kimpun.”

Lorna kaiveli lompakkoaan. ”Paljonko olen velkaa?”

”Saat kukat ihan ilmaiseksi, jos saan lasipurkit takaisin”, Philly sanoi painokkaasti. ”Tiedät kyllä, etteivät kukat

maksaneet mitään, eikä sinunkaan tarvitse maksaa, kun olet sentään paras asiakkaani.”

”Vai niin”, Lorna sanoi. ”Nyt tuntuu, ettei olisi pitänyt kysyä.”

”Eihän kysyminen mitään haittaa. Iso, paljonko pyydät Lornalta kakusta?”

”Onko vitonen liikaa?” isoisä kysyi.

”Sehän on pilkkahinta, mutta sopii minulle”, Lorna sanoi.

”Jos saan sanoa, niin minusta et näytä naiselta, joka syö paljon kakkua”, Iso tuumi ja sujautti kakun pussiin.

”Syönpä silti! No, ainakin silloin tällöin. Leikkaan kakun yleensä paloiksi ja panen pakastimeen. Sitten kun tekee mieli överijälkkäriä, lämmitän palan mikrossa ja syön sen jäätelön kanssa. Se on herkullista.”

”Kuulostaa hyvältä”, Philly sanoi. ”Kokeillaan mekin joskus, Iso.”

”No, vastineeksi ideasta voisit kertoa, miksi kutsut isoisääsi ’Isoksi’. Se ei kuulosta kovin yleiseltä isoisänimitykseltä. Olen miettinyt vaikka kuinka pitkään, mutta en ole kehdannut kysyä.”

”Se on lyhennys isolaattorista”, Philly sanoi pienen tauon jälkeen.

”Tavalliset vaarit ja ukit eivät oikein iskeneet minuun”, Seamus sanoi. ”Jossain tuli vastaan sana ’isolaattori’, ja minusta se kalskahti komealta. Ehdotin, että pikkuiset kutsuisivat minua sillä nimellä, mutta vain Philly jatkoi sitä.”

”Äiti kannusti siihen”, Philly selitti. ”Hän sanoi, että kun Iso kerran tykkää eristäytyä muista muutenkin, niin nimikin saisi olla sen mukainen.”

Lorna nauroi. ”Kiitos, kun sain viimein vastauksen. Hei, miten minun salvioillani sujuu?”

”Ihan hyvin. Haluatko muuten tänä vuonna lisää ritarinkannuksia?”

”Enköhän. Ne kukkivat viime vuonna upeasti, niitä ihailtiin paljon. Lähetän sinulle pian listan kasveista, joita tarvitsen. Olisi pitänyt hoitaa se jo aiemmin, mutta tiedäthän, miten elämä tulee tielle.”

”Harmi, ettei puutarhaasi näe useampi silmäpari”, Philly sanoi.

”Luojan kiitos puutarha ei ole minun”, Lorna sanoi, ”mutta olen samaa mieltä, sitä olisi mukava esitellä enemmänkin. Ehkä puutarhan avaamista voisi harkita sitten, kun kunnostustyöt ovat pidemmällä. Projekti on vasta alussa.”

Kun Lorna oli ottanut kakkunsa ja kukkansa ja lähtenyt, Seamus sanoi: ”Siinä vasta on näyttävä nainen.”

”Niin on”, Philly myönsi. ”Mutta hän on sinulle vähän nuori.”

”Niinpä niin”, isoisä sanoi.

Philly jatkoi tavaroiden pakkaamista. Ehkä äidin kannattaisikin suunnata jokaviikkoiset rakkauselämäkyselynsä apelleen eikä tyttärelleen.

Ystävyyttä, rakkautta ja köynnösruusuja

#hyvänmielenkirjat

Pienessä maalaiskylässä asuvia Phillyä ja Lornaa yhdistävät puutarhurin ammatti sekä olematon rakkauselämä. Nuori Philly on liian kiireinen ja viisikymppinen Lorna puolestaan vaalii yksipuolista ihastustaan. Eräänä keväisenä iltana kaikki muuttuu.

Rakastuminen houkuttelee, mutta uskaltaako tunteisiin luottaa? Onneksi naisten keskinäinen ystävyys kannattelee vaikeinakin hetkinä, ja murheet asettuvat mittasuhteisiin, kun kädet saa upottaa multa. Kesän loppuun mennessä kartanon ränsistynyt pihamaa hehkuu upeassa kukkaloistossa, ja ovi salaiseen puutarhaan on löytynyt.

Cotswoldsilaismaisemiin sijoittuva *Salainen puutarha* on huippusuositun brittiläisen Katie Fforden toinen suomennettu romaani. Se tarjoilee sydämellisen hurmaavaa luetavaa ja täydellistä todellisuuspakoa kaikille hyvän mielen kirjallisuuden ystäville.

BAZAR